

På denne baggrund appellerede statsministeren til alle demokratiske kræfter og partier om at forstå, at demokratiet kunne bringes i fare, hvis man ikke formåede at samles om at løse opgaverne i fællesskab.

De to mest iøjnefaldende problemer var den store *arbejdsløshed* og det store underskud på *betalingsbalancen*. Sammenhængende hermed var behovet for at holde *stigningen i priser og omkostninger* på et så lavt niveau som muligt. Kun en styrkelse af konkurrenceevnen gjorde det muligt på én gang at mindske arbejdsløsheden og nedbringe underskuddet på betalingsbalancen.

Produktionsstigningen måtte i de kommende år i første række bruges til at nedbringe underskuddet på betalingsbalancen, som var indé i en uholdbar udvikling, og til at øge investeringerne.

Statsministeren omtalte forliget fra september 1975, som nu var videreført med augustforliget. Hermed var der sket en vis vending i udviklingen i produktion, beskæftigelse, priser og omkostninger.

Investeringerne var igen begyndt at stige, og dette havde sammen med en opgang i byggeriet hindret en yderligere stigning i ledigheden. Prisstigningstakten var afdæmpet.

Den stedfundne *stigning i forbruget*, som havde været kraftigere og mere vedholdende end påregnet, havde medført en betydelig mængdemæssig stigning i vareimporten. Derved var underskuddet på betalingsbalancen bragt op på et niveau, som havde gjort det nødvendigt at lægge en dæmper på den indlandske efterspørgsel.

Dette var baggrunden for afgiftsforhøjelserne, der samtidig skulle dække lempelsen af den direkte beskatning. Sammen med den snævre indkomstpoltiske ramme var afgiftsforhøjelserne ensbetydende med, at husholdningernes forbrugsmuligheder gennemsnitligt ikke ville ændres fra 1976 til 1977.

Som følge af de vedtagne besparelser ville den offentlige sektor ikke i de kommende år beslaglægge nogen nævneværdig del af væksten i produktionen.

Denne *stabiliseringspolitik* havde givet en *forbedring af kon-*